

[K. Hølvæg Petersen.]

stille spørgsmål. Jeg tror ikke et øjeblik på, at EF's institutioner gennem de planer, man har om at udbygge informationen, er i stand til at løse den opgave, medmindre der rundt om i landene sættes noget i gang for at sikre denne bredere debat.

Om man skal have en gentagelse af det, der skete i 1972, er en anden sag; der kan findes andre former, men initiativer må der tages, og dér slutter jeg mig ganske til dem, der her fra talerstolen har opfordret til, at man kommer med oplysninger om, hvad man forestiller sig.

Sagen er jo den, at vi er ude for en overinformation. Vi er ude for, at vi overvældes af en lang, lang række enkeltheder, som det ikke er muligt for os at holde ude fra hinanden, så der opstår en klar sammenhæng, og det gælder i høj grad, når vi taler om EF. Når vi ser på den måde, hvorpå vi oplyser om EF, så må vi erkende, at det er en forvirrende blanding af fjerne målsætninger, af gætterier og formodninger, af forslag, der er lagt frem, men ikke gennemført, men som cirkulerer rundt i institutionen, ofte i lange tidsrum, og endelig er der så de beslutninger, der træffes. Så har vi dertil den almindelige trang til at dramatisere, til at vise os billeder af situationer, hvor et eller andet er gået i hårdknude, og hvor man så taler om, at nu er der tale om et sammenbrud, og der er tale om krise på krise.

Der ligger et problemsæt, som er et af de væsentlige, når vi taler om hele den europæiske debat, og derfor vil jeg meget opfordre til, at vi får overvejet — og det får vi jo lejlighed til i morgen — hvordan disse spørgsmål kan gribes an.

Så er der yderligere et nøgleproblem, som man gang på gang sidder og spekulerer på, når man er i Det europæiske Parlament, og det er: hvordan i alverden vi kan opbygge et bedre samarbejde mellem det, der foregår i Europaparlamentet, og vore egne parlamenter, for dér er jo næsten intet samarbejde. Var det ikke en idé, som hr. Ib Christensen var inde på, og som også hr. Ivar Nørgaard har været inde på, om man nu prøvede på at finde frem til former, hvorunder man kunne have emnedebatter her, hvori blev inddraget det materiale, der er i Parlamentet? Der udføres i Parlamentsudvalgene et udmærket arbejde, og meget ofte forelig-

ger der særdeles værdifulde rapporter, som er kommet til verden ved, at man har folk i Parlamentet, der kan hjælpe til med at udarbejde rapporterne, sådan set har vi herigennem et modspil over for Kommissionens stab, som er værdifuldt.

Men hvorfor så ikke tage det ind og lægge det til grund for debatterne, energidebatter, regionalpolitiske debatter, landbrugsdebatter og andre? Herved ville vi samtidig opnå, at vi her fik en mere meningsfyldt diskussion om tingene, end når vi diskuterer alt under én hat, som vi gør her ved debatten i dag, hvilket jeg heller ikke tror giver befolkningen rigtig mulighed for at finde frem til klarhed over, hvad det egentlig er, det drejer sig om. Jeg tror, vi her har nogle muligheder.

Uanset at man, når man deltager i Parlamentets arbejde, gang på gang frygter for, at der bliver for meget papir og for meget bureaukrati, så fæstner det indtryk sig alligevel mere og mere, at det er uundgåeligt, at vi prøver på at finde former for samarbejde, der ikke blot muliggør, at vi kan løse vore egne problemer, men også — og det har for mig været afgørende i hele debatten om EF — giver os en mulighed for at påvirke udviklingen i verden. Her mangler vi nok også debatter, der viser: hvordan kan vi over for udviklingslandene, hvordan kan vi over for ressourceproblemet, hvordan kan vi over for energiproblemet ikke bare løse de problemer, vi selv er mest optaget af, men også hjælpe de lande og de folk, der har langt, langt større vanskeligheder, end vi overhovedet kan forestille os? Her ligger nogle udfordringer, som vi endnu ikke rigtig har rørt ved, og som jeg tror vi skal gå i gang med, når vi skal tale om den europæiske identitet og om den europæiske union.

Auken (S):

Der er noget modsigelsesfyldt over den nye regering, vi har fået. På det indenrigspolitiske område er klassopolitikkens fakkelt blevet tændt, og den brænder med en klar flamme.

På det udenrigspolitiske, på det markedspolitiske område er blusset på regeringens lampe derimod så lavt, at man næsten ikke nænner at hæve stemmen af frygt for, at blusset skal blive blæst helt ud. Det må virke overraskende, at det tidligere så